

Predikan av Solveig Högberg Andra söndagen i Advent - 2024

Guds rike är nära

Jesaja 35:1-10

Jakobsbrevet 5:7-11

Matteus 13:31-34

Jag vill börja den här predika med att komma med en personlig bekännelse. Det hände för länge sedan och det var nog inte så allvarlig men idag är första gången jag berättar om det.

Den enkla bekännelsen handlar om att det har hänt att jag har tjuvkikat i julklappspaketen för att få en aning om vad de innehöll, redan innan det var dags att öppna dem.

Varför berättar jag det här för er, det är ju bara en personlig bagatellhändelse som ligger långt tillbaka i tiden?

Jag vill använda min barnsliga erfarenhet som en bild för hur svårt det kan vara att leva i mellanrummets tid.

Nu är inte mellanrummet från det att julklappen köps in till dess den får öppnas särskilt stort.

Dagens bibelberättelser berätta mycket mer om de stora mellanrummen som vi lever i.

Vi vet vad som har hänt, både i våra egna liv och på många andra sätt.

Vi har fått en del berättelser och viss information om vad som ska komma att ske, men vi är inte där ännu.

Vi lever i en väntan och förväntan men också med oro.

Situationen i vår värld är akut. Med oro undrar vi hur det ska bli; flyktingkriser, pandemi, politisk polarisering, krig, ekonomisk kris, gängkonflikter, våldsutveckling och inte minst den klimatkatastrof som vi står inför.

I en sådan världssituation kan det vara lätt att tappa hoppet och tron på framtiden eller å andra sidan att förlägga allt hopp till en obestämd framtid.

Många tror inte att det är mellanrummets tid vi lever i, utan ändens tid.

Till den som tänker så är dagens glada evangelium:

Du har fel, du lever i mellanrummets tid men det är inte en tid i ett vakuum, då vi enbart väntar på något annat. Det är en tid då väldigt mycket viktigt och konstruktivt kan hända. En tid då vi aktivt kan få vara med.

Jakob uppmanade oss i Episteltexten att vara tåliga.

Vi lever i en tid som på många sätt är väldigt individualistisk, vilket bland annat får till följd att det är snabb behovstillfredsställelse om gäller. Det ”jag” vill ha det vill ”jag” ha omedelbart.

Väntan är bara besvärande och onödig.

I en sådan tid och med ett sådant tänkande är det svårt att orka med att försöka förstå Jesajas ord, Jakobs tankar och Jesu liknelser, som vi har hört i textläsningarna, när de talar om något gott som kommer men som det tar tid att uppnå eller komma fram till:

- Öken och ödemarker skall jubla, det förtorkade landet glädjas och blomma.
- Gud kommer för att rädda er.
- Blinda ögon ska öppnas, de dövas öron höra och den lame hoppa som en hjort.
- Jordbrukaren väntar tåligt på att jorden ska ge sin dyrbara skörd.
- Himmelriket är som ett senapskorn, det minsta av alla frön som växer till det största av alla träd.
- Himmelriket är som en surdeg som syrar en hel deg.

Detta är ingen quick-fix. Ting tar tid!

Vi lever i mellanrummets tid och har fått bilder och information om vad som ska ske, men vi är inte där ännu.

Men en del av det vi väntar på är redan på gång, samtidigt som det ska bli ännu mer, ännu bättre.

Ta bara en av de saker jag räknade upp: Gud kommer för att rädda er. Ja, visst ska han göra det, men han gör det också redan nu.

Vad är det som vi nu i mellanrummets tid väntar på och förbereder oss för och vilka hjälpmedel använder Jesus för att vi ska förstå vad det handlar om?

Jesus hade börjat sin verksamhet efter att Johannes Döparen hade proklamerat: ”Tiden är inne, Guds rike är nära”.

De orden säger Jesus sedan ofta själv, eftersom det verkligen var ett centralt tema i hans verksamhet och liv.

I evangelierna förekommer uttrycket ”riket” ett hundratal gånger och vi själva har uttalat den önskan ett oändligt antal gånger när vi i varje gudstjänst, ber ”Låt ditt rike komma”.

Vi är en del av en tvåtusenårig längtan.

Ja, faktiskt mycket längre än så.

Jesu samtid bar på en stark längtan efter att riket, deras eget rike, skulle komma. Att de skulle få leva med en egen kung utan att vara belägrade av ockupationsmakter.

Nu anade man att deras längtan äntligen skulle uppfyllas. Så kunde man stå med sina palmkvistar och Hosiannarop och jublande ta emot Jesus när han red in i Jerusalem.

Men vilken chock det blev. Ingen kung rider på en åsna.

Att han faktiskt var den kung de längtade efter och behövde fattade de inte, eftersom han inte kom på det sätt man väntade sig.

Man förväntade en maktuppvisning.

Jesus lärde dem att det centrala i hans rike var att upprätta de svaga och utstötta, att befria de betryckta och lidande.

Man förväntade en kung med status.

Men Jesus född i ett enkelt stall lärde sina medmänniskor att han inte kommit för att bli betjänad utan för att tjäna.

Han vände ryggen åt status och umgicks med de utstötta och den som betraktades som sämre.

Man förväntade en nationell ledare, som kunde befria från den romerska ockupationsmakten.

Jesus vidgade sitt rike till att gälla alla som kom från norr och söder, öster och väster för att vara tillsammans med honom.

Här kan vi behöva ställa oss själva en fråga: Hur är det med oss, känner vi igen Jesus när han kommer till oss, eller då han besvarar våra böner, även om det inte sker på det sätt vi hade tänkt oss och förberett oss för?

Hur har vi det i vårt mellanrum?

Är vi fullt upptagna med att vänta på att Guds rike så småningom ska komma?
Eller kan vi se att det redan är här?

Kanske är det svårt för oss att klara av att tåla den här dubbelheten ”nu – men ännu inte” ”sen – men redan nu”.

I de liknelser som vi läst i dag så förstår vi att riket etableras genom ett långsamt växande, precis som jätten i degen, det lilla fröet som förvandlas till ett stort träd eller skörden som behöver regnet för att gro och växa.

Vi lever ett liv i väntan men också med ett hopp. Det som en gång ska komma påverkar nuet.

Uthållighet, vaksamhet och tålamod är det vi behöver.

Liknelser är alltid svåra att tolka och förstå fullt ut.

Det som är tydligt i de här liknelserna är att det som är litet när det börjar gro växer upp till något helt annat innan allt är färdigt. Men det finns alltid en kärna av det ursprungliga kvar.

Vi kan inte se någon likhet mellan ett senapsfrö och ett fullvuxet träd. Men redan i fröet så ligger egenskaperna till det som det ska bli.

Ett senapsfrö kan aldrig växa upp till något annat än en senapsväxt, det kan aldrig bli en julgran eller en julhyacint.

Bakar vi in surdeg eller jäst i en deg så syras hela degen, den växer och blir till det som tanken var, smakar som det ska smaka. Det blir inte något helt annat av det.

När Jesus ska beskriva himmelriket använder han alltså några bilder och det är lätt för oss att fastna i bilderna, men det är viktigt att egentligen är det inte senapsfröet eller surdegen som är poängen. Det viktiga är tillväxtprocessen. I mellanrummets tid lever vi mitt i den tillväxtprocessen, både Guds rike inom och utom oss växer till och utvecklas.

I mellanrummets tid får vi redan nu vara med och gestalta Guds rike genom att låta den potential som vi har fått i våra liv vartefter utvecklas för att ”med tiden bli något signifikant mer värdefull än det är just nu”

Genom oss kan Guds rike redan nu gestaltas i världen.

Men vi får också förbereda oss och hoppas på det som en gång ska komma.

Vi får be:

- Låt ditt rike komma
- Låt ditt rike ta gestalt redan nu.

AMEN